

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D., ve věci **žalobce: A.S., nar. dne „X“, bytem „X“, zastoupeného JUDr. Bedřichem Hájkem, advokátem**, se sídlem Boženy Němcové 70, Kadaň, proti **žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.4.2015, č.j. KrÚ 25629/2015/ODSH/14

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl v souladu s ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále s.ř.), odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Pardubic (dále správní orgán I. stupně) ze dne 19.2.2015, č.j. OSA/P-823/14-D/89. Tímto rozhodnutím přitom nebylo prominuto zmeškání úkonu

žalobcem, a to podání odvolání proti rozhodnutí o přestupku správního orgánu I. stupně ze dne 13.1.2015, č.j. OSA/P-823/14-D/71.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce v zákonem stanovené lhůtě dle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen s.ř.s.) žalobu ke krajskému soudu, již se domáhal zrušení napadeného rozhodnutí.

Žalobce namítal, že je dané rozhodnutí nezákonné, jelikož bylo vedeno přepjatým formalismem a je nepřiměřené vzhledem ke skutečnosti, že zmeškání čítalo pouze dva dny, kdy žalobce nebyl navíc ani povinen nechat se v daném řízení zastoupit advokátem. Žalobce podal žádost o prominutí zmeškání úkonu v nejkratší možné době a následně si i obstaral potvrzení zaměstnavatele o služební cestě (bylo mu poskytnuto až 20.2.2015, když jej zákoník práce neopravňuje k tomu, aby dostal toto potvrzení obratem). Správní orgán však dospěl k závěru, že žádost neobsahuje všechny stanovené náležitosti (zejména nesplnění povinnosti tvrzení a důkazní), ihned o ní rozhodl, a řízení tak zkoncentroval. V rozporu se zásadami správního řízení tak byl žalobce správními orgány jako laik pranýřován striktními náležitostmi žádosti o prominutí, namísto toho, aby byl vyzván k jejímu doplnění. Dále žalobce namítal, že správní orgán I. stupně chybně interpretoval tvrzení žalobce o nefunkčnosti datových stránek, když žalobce tvrdí, že nefungovalo zalogování v zámoří, nikoli že se jednalo o výpadek celého systému. Tuto skutečnost pak nemůže prokázat, jelikož se jedná o skutečnost negativní, která se konečně ani nedokazuje. Správní orgány se navíc ani nezabývaly důvody, proč žalobce nechal uplynout lhůtu k odvolání, poslal jej pouze emailem a následně zaslal datovou schránkou v totožném formátu, to přitom dokládá, že datová schránka nefungovala. Posouzení žádosti žalobce tak bylo ryze neobjektivní a účelové. Z uvedených důvodů proto žalobce navrhl zrušení žalovaného rozhodnutí.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na názoru, že se správní orgán I. stupně s námitkami žalobce řádně vypořádal a navrhl zamítnutí žaloby. Žalobce v žádosti o prominutí zmeškání úkonu neuvedl konkrétní údaje týkající se jeho služební cesty (zejména časové), a neprokázal ani závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění (nedoložil nemožnost zalogovat se do datové schránky). Správní orgán tak ve věci správně dospěl k závěru, že nedošlo k naplnění podmínek § 41 s.ř., kdy považuje vydání daného rozhodnutí následující den po obdržení této žádosti a s tím spojenou koncentrací řízení za odpovídající nastalé situaci. Uvedená tvrzení a důkazy žalobce částečně doplnil až v odvolání po koncentraci řízení, ani poté ale nevysvětlil, co mu bránilo uvést tyto skutečnosti a předložit předmětné důkazy již v žádosti o prominutí zmeškání úkonu. Konečně nebyl správní orgán ani povinen vyzývat žalobce k jejímu doplnění.

V replice k tomuto vyjádření žalobce doplnil, že problém s připojením do datové schránky spočíval v nedostupnosti webových stránek.

Krajský soud po zjištění, že byla žaloba proti pravomocnému rozhodnutí žalovaného podána oprávněnou osobou (§ 65 s.ř.s.), v zákonem stanovené lhůtě (§72 odst. 1 s.ř.s.) a po zjištění, že je žaloba přípustná (§ 68 s.ř.s.), přezkoumal napadané rozhodnutí v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů (§71 odst. 1 písm. d a §75 odst. 2 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při přezkoumávání rozhodnutí přitom soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§75 odst. 1 s.ř.s.), přičemž o věci rozhodl ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení jednání.

Z obsahu správního spisu byly zjištěny následující pro rozhodnutí krajského soudu podstatné skutečnosti:

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 13.1.2015, č.j. OSA/P-823/14-D/71 byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále zákon o silničním provozu) a byl mu uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 4 měsíců, pokuta ve výši 4.000 Kč a dále mu byla uložena povinnost nahradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1.000 Kč. Dle doručanky bylo toto rozhodnutí doručeno žalobci prostřednictvím datové schránky dne 23.1.2015.

Z emailové zprávy ze dne 9.2.2015 a příslušné průvodky doručeného digitálního dokumentu vyplývá, že žalobce zaslal tento den správnímu orgánu I. stupně emailovou zprávu z adresy ..., jejíž přílohou bylo odvolání žalobce proti výše uvedenému rozhodnutí. Téhož dne byla zpráva správnímu orgánu I. stupně doručena, nebyla ovšem, stejně jako daná příloha, opatřena uznávaným elektronickým podpisem.

Dne 18.2.2015 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno prostřednictvím datové schránky odvolání a žádost žalobce o prominutí zmeškání lhůty s tím, že v době odeslání mailové zprávy se nacházel ve Velké Británii na pracovní cestě a nemohl se nalogovat do vlastní datové schránky, když systém provozovaný Českou poštou odmítal komunikovat. Tímto podáním pak rovněž požádal o odkladný účinek, jelikož mu hrozilo odebrání řidičského průkazu a pokuta. Doručení této zprávy je doloženo výpisem z datové schránky správního orgánu I. stupně.

Usnesením ze dne 19.2.2015, č.j. OSA/P-823/14-D/89 správní orgán I. stupně žalobci neprominul zmeškaný úkon, podání odvolání do daného rozhodnutí. V odůvodnění uvedl, že předmětné rozhodnutí bylo žalobci doručeno 23.1.2015 a žalobce podal odvolání emailem bez zaručeného elektronického podpisu dne 9.2.2015, přičemž toto své podání ani v pětidenní lhůtě nedoplnil. Následně, dne 18.2.2015, podal žádost o prominutí zmeškaného úkonu s tím, že byl v dané době na služební cestě ve Velké Británii a nemohl se nalogovat do své datové schránky. Správní orgán však dospěl k závěru, že tato svá tvrzení žalobce nikterak neprokázal, a neprokázal ani, že byly překážkou učinění tohoto úkonu závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění.

Proti tomuto usnesení podal žalobce dne 6.3.2015 odvolání s tím, že byl na pracovní cestě ve Velké Británii od 6. do 17.2.2015 a po celou dobu nebylo možné se nalogovat do datové schránky, proto zaslal odvolání pouze prostřednictvím emailu. Ihned po návratu odvolání zaslal prostřednictvím datové schránky a připojil k němu i žádost o prominutí zmeškání úkonu. Potvrzení zaměstnavatele o konání této pracovní cesty obdržel až 20.2.2015, a byl tak nucen jej přiložit až k odvolání, jelikož správní orgán I. stupně o jeho žádosti rozhodl den poté, co mu byla doručena. Dále namítl, že negativní skutečnost (nemožnost zalogování do datové schránky) není možné prokázat, vyjma logické úvahy, že by odvolání poslal jejím prostřednictvím, kdyby to bylo možné, nikoli prostřednictvím emailu, navíc ve zcela shodném formátu. Nakonec uvedl, že i přesto, že se o daném rozhodnutí dozvěděl dříve, než odjel na služební cestu, by bylo v rozporu s jeho procesním oprávněním, kdyby nemohl z uvedeného důvodu využít celou lhůtu pro podání odvolání.

Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a usnesení správní orgánu I. stupně potvrdil. Své rozhodnutí odůvodnil tím, že nebyly naplněny podmínky § 41 s.ř., když žalobce v žádosti neuvedl, kdy se nacházel na služební cestě ve Velké Británii ani kdy se z ní vrátil a neprokázal ani závažné důvody, pro které by bylo možné prominout zmeškaný úkon. Žalobce tato svá tvrzení a důkazní prostředky částečně doplnil až v odvolání, ovšem k tomu vzhledem ke koncentraci řízení nemohl žalovaný přihlídnout. I kdyby však k tomu přihlídnout mohl, nebyla by tato tvrzení úplná a důkazně doložená. Žalovaný rovněž neuvěřil ani tvrzení žalobce o nemožnosti nalogovat se do datové schránky, když (za situace, že by se žalobce nemohl přihlásit po celou dobu své služební cesty) by daný systém hlásil problémy i jiným uživatelům. Pokud by pak měl žalobce problém se připojit z důvodu chyby internetového připojení, bylo by tuto skutečnost možné doložit. Zdůraznil, že ust. § 37 odst. 4 s.ř. upravuje formy podání a rovněž i stanoví výjimky, mezi které však postup zvolený žalobcem v doručování nespadá. Závěrem pak uvedl, že je pouze na žalobci, jakou formu komunikace zvolí, a to včetně následných možných rizik.

Krajský soud se po přezkoumání napadeného rozhodnutí ztotožňuje s právním závěrem žalovaného. K jednotlivým žalobním námitkám žalobce krajský soud shrnuje a doplňuje následující argumentaci.

Podle ust. § 37 odst. 4 s.ř. podání je možno učinit písemně nebo ústně do protokolu anebo v elektronické podobě. Za podmínky, že podání je do 5 dnů potvrzeno, popřípadě doplněno způsobem uvedeným ve větě první, je možno je učinit pomocí jiných technických prostředků, zejména prostřednictvím dálkopisu, telefaxu nebo veřejné datové sítě bez použití podpisu.

Ust. § 41 odst. 1, 2 s.ř. uvádí, že se navrácením v předešlý stav, rozumí prominutí zmeškání úkonu, který je třeba provést nejpozději při ústním jednání nebo v určité lhůtě, nebo povolení zpětvzetí nebo změny obsahu podání, kterou by jinak nebylo možno učinit. Požádat o prominutí zmeškání úkonu účastník může do 15 dnů ode dne, kdy pominula překážka, která podateli bránila úkon učinit. S požádáním je však třeba spojit zmeškaný úkon, jinak se jím správní orgán nezabývá. Zmeškání úkonu nelze prominout, jestliže ode dne, kdy měl být úkon učiněn, uplynul jeden rok.

Dle § 41 odst. 4, 5 s.ř. správní orgán promine zmeškání úkonu, prokáže-li podatel, že překážkou byly závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění. Správní orgán zmeškání úkonu nepromine, je-li zjevné, že by újma, která by byla způsobena dotčením práv nabytých v dobré víře nebo dotčením veřejného zájmu, převýšila újmu hrozící podateli.

Aby bylo žádosti o prominutí zmeškání úkonu vyhověno, musí být dle tohoto ustanovení splněno současně několik podmínek – 1. daná osoba musí o prominutí zmeškání požádat, 2. musí tak učinit do 15 dní ode dne, kdy pominula překážka, jež jí v učinění úkonu bránila, nejpozději však do roka ode dne, kdy měl být úkon učiněn, 3. současně s touto žádostí musí učinit promeškaný úkon, 4. musí prokázat závažné důvody nastalé bez jejího zavinění, kvůli kterým nemohla úkon učinit a 5. újma, jež z neprominutí dané osobě hrozí, musí zjevně převýšit újmu, jež by prominutím vznikla na dotčených právech nabytých v dobré víře, nebo dotčenému veřejnému zájmu.

Obsahem správního spisu je prokázáno a mezi účastníky soudního řízení je nesporné, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo žalobci prostřednictvím datové schránky doručeno dne 23.1.2015. Lhůta k podání odvolání činí podle § 83 odst. 1 s.ř. 15 dní od oznámení rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že poslední den lhůty připadl na sobotu (7.2.2015), uplynula lhůta k podání odvolání dle ust. § 40 odst. 1 písm. c) s.ř. v první následující pracovní den, tedy dne 9.2.2015 (pondělí), kdy žalobce učinil prosté emailové podání.

Dne 18.2.2015 žalobce o navrácení v předešlý stav skutečně požádal a k této žádosti připojil i zmeškaný úkon, přičemž za závažné důvody nastalé bez jejího zavinění, kvůli kterým nemohl úkon učinit, označil nemožnost nalogování se do datové schránky, zjednodušeně řečeno, nefunkčnost elektronické komunikace. Je proto otázkou, zda žalobce splnil podmínku uvedenou shora pod bodem 4, tedy zda v této okolnosti lze spatřovat závažný důvod, který bránil žalobci v provedení úkonu. I kdyby žalobce skutečně nemohl jím zvolenou cestou provést úkon podání odvolání, byť toto neprokázal, je podstatné, že žalobce současně neprokázal ani netvrdil, že by nebylo možností provést daný úkon jiným způsobem, tedy zvolit jiný způsob doručování, typicky prostřednictvím poštovní služby, případně tímto způsobem ve lhůtě do 5 dnů podání, které učinil prostým emailem, v souladu s ust. § 37 odst. 4 s.ř., řádně potvrdit.

Tedy nelze mít za to, že na straně žalobce byla dána taková překážka, která mu bez jeho zavinění bránila v podání odvolání po celou dobu lhůty k odvolání, případně ještě po dobu 5 dní pro potvrzení prostým emailem podaného odvolání dne 9.2.2015. Tedy na straně žalobce nebyla objektivní překážka takové povahy ani takového časového rozsahu, jak má na mysli ust. § 41 odst. 4 s.ř.

I kdyby proto žalobce již v podané žádosti o prominutí zmeškání úkonu řádně prokázal, kdy byl na služební cestě, nemohlo by to na závěru, že mohl využít jiný způsob doručování, ničeho změnit. Již z tohoto důvodu námitka o povinnosti poučit účastníka správního řízení ohledně neúplnosti žádosti o prominutí zmeškání úkonu nemůže mít na zákonnost žalovaného rozhodnutí vliv. Nadto krajský soud sdílí názor žalovaného, že v daném případě taková povinnost správního orgánu nevznikla. Ústavní soud ve svém rozhodnutí ze dne 29.9.2004, sp. zn. III. ÚS 188/04 uvádí, že *správní orgán je ze zákona povinen chránit práva a zájmy občanů a občanům poskytovat pomoc a poučení, aby pro neznalost právních předpisů neutrpěli v řízení újmu*. Ke splnění této povinnosti proto § 4 odst. 2 s.ř. stanoví, že *správní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejich právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné. Předmětná poučovací povinnost správního orgánu v sobě však nezahrnuje poskytování komplexního návodu, co by účastník měl nebo mohl v daném případě dělat, aby dosáhl žádaného účinku, ale jen pomoc k tomu, aby mohl zákonem stanoveným způsobem dát najevo, co hodlá v řízení učinit* (rozhodnutí NSS ze dne 13.10.2010, č.j. 1 As 51/2010 - 214). V dané věci měl správní orgán I. stupně k dispozici podání, které obsahovalo veškeré náležitosti dle § 37 odst. 2 s.ř., takže nebylo nutné, aby žalobce vyzýval k doplnění neúplného podání, jednalo se o nedostatky, které nutně vedly k zamítnutí žádosti. Je potřeba připomenout, že *veřejná správa je sice službou veřejnosti, avšak není třeba ji vykonávat paternalisticky vůči jejím adresátům. Rozhodně není úkolem správního orgánu, aby za žadatele domýšlel všechny okolnosti týkající se jeho žádosti vycházející z jen jemu známých potřeb* (rozhodnutí NSS ze dne 3.7.2008, č.j. 2 As 27/2008-57). Správní orgány přitom zcela správně uzavřely, že i kdyby byla tvrzení žalobce úplná,

musel by rovněž prokázat, že se jedná o závažnou překážku učinění tohoto úkonu, což však v tomto případě, jak již uvedeno shora, splněno nebylo.

Dle rozsudku NSS ze dne 17. 2. 2015, čj. 7 Azs 13/2015-28, musí být závažné důvody, které představují překážku, jež fakticky bránila účastníkovi řízení učinit zmeškaný úkon objektivní povahy, přičemž závažnost těchto důvodů se posuzuje vždy podle okolností konkrétního případu. Žalobce sice uvedl, že nebylo možné se nalogovat do datové schránky, takže mohl toto podání učinit pouze emailovou zprávou bez ověřeného podpisu, ale ani tato skutečnost by mu nikterak nebránila učinit tento úkon jinou formou, a to např. písemně prostřednictvím příslušného poskytovatele poštovních služeb. Tato překážka tak nebyla překážkou objektivní, jež by mu zcela jednoznačně zabránila zmeškaný úkon učinit včas a to nikoliv pouze jím zvoleným způsobem, nýbrž jakýmkoliv běžně dostupným jiným způsobem doručování, typicky tedy prostřednictvím poštovní služby. A to je právě důvod, pro který nemůže být žaloba úspěšná. Je přitom na účastníku správního řízení, jaký způsob komunikace se správními orgány zvolí, avšak nese za něj plnou odpovědnost.

Krajský soud rovněž nemůže přisvědčit ani zcela vedlejší námitce, že správní orgán chybně interpretoval tvrzení žalobce o nefunkčnosti datových stránek, když žalobce toto své tvrzení (tj. že není možné se zalogovat z důvodu nedostupnosti webových stránek, nikoli kvůli nefunkčnosti celého systému) řádně upřesnil až v replice k vyjádření žalovaného k žalobě. Správní orgán I. stupně i žalovaný se tak s tímto tvrzením vypořádaly obecně, jak z hlediska nefunkčnosti internetového připojení, tak z hlediska nefunkčnosti datových stránek. Zejména však, jak již bylo uvedeno výše, mohl žalobce využít jiného způsobu podání, popř. následně, do zákonem stanovených 5 dnů, toto své podání řádně potvrdit. Tedy krajský soud opakuje, že důvodem neúspěšnosti žaloby je právě to, že i kdyby žalobce nefunkčnost elektronické komunikace z jakéhokoliv důvodu prokázal, nejednalo by se o takovou překážku, která mu bránila učinit úkon jiným způsobem. S ohledem na uvedené nemůže být důvodná ani námitka žalobce, že si nemohl obstarat potvrzení od zaměstnavatele o služební cestě dříve. Pouze na okraj k tomu soud uvádí, že každá skutečnost může být prokázána v zásadě jakýmkoliv důkazním prostředkem, zde např. listinou prokazující rozhodnutí zaměstnavatele o nařízení služební cesty. Dle ust. § 51 odst. 1 s.ř. totiž jako důkaz slouží jakýkoli důkazní prostředek, který je vhodný ke zjištění stavu věci a který není získán nebo proveden v rozporu s právními předpisy.

K námitce přepjatého formalistického postupu a rozhodnutí správního orgánu vzhledem k tomu, že bylo řádné odvolání podáno 2 dny po uplynutí lhůty, krajský soud opětovně uvádí, že ust. § 37 odst. 4 s.ř. výslovně stanoví, že má být podání učiněné pomocí jiných technických prostředků, zejména prostřednictvím dálkopisu, telefaxu nebo veřejné datové sítě bez použití uznávaného elektronického podpisu potvrzeno do 5 dnů, popř. v téže lhůtě doplněno. Počítání lhůt je pak výslovně upraveno v ust. § 40 s.ř. Není tedy ponecháno na uvážení správního orgánu, zda se jedná o „zpoždění“, které lze „zohlednit a přehlédnout“, či nikoli. Naopak se správní orgán musí striktně držet znění zákona, jelikož se jedná o úpravu kogentní. Je tak pouze na účastníku správního řízení, aby pětidenní lhůtu využil s ohledem na zásadu, že *neznalost zákona neomlouvá*. Přitom je zcela irelevantní, zda byl, nebo nebyl žalobce zastoupen ve věci advokátem. Není pak také rozhodující, kdy žalovaný o této žádosti rozhodl a zkoncentroval tím řízení, když je rozhodující, jaké tvrzení a jaké důkazní návrhy jsou obsaženy přímo v předmětné žádosti. Daný postup, kdy žalovaný podle § 90 odst. 5 s.ř.

zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně je tak zcela v souladu se zákonem, žalované rozhodnutí přitom není nepřiměřené ani formalistické.

Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle zásady úspěchu ve věci v souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo. Úspěšnému žalovanému nebyla přiznána náhrada nákladů řízení, neboť z obsahu soudního spisu nebyly zjištěny takové náklady, které by přesahovaly rozsah jeho obvyklé úřední činnosti.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 31. srpna 2016

JUDr. Petra Venclová, Ph.D. v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Mgr. Lucie Marešová